

VI.

Sangen lød smukt i den stille, lyse Foraars-aften. Stemmerne havde her i det fri ikke den skurrende Klang som inde under Forsamlingssalens lave Loft. Det var, som om det vide Rum gav dem Fylde; som om Himmel og Jord laante dem Farve.

Bag efter sang de et Par Fædrelandssange, som den øvrige Forsamling efterhaanden istemte. Derpaa raabte en kraftig Karlestemme: „Hr. Bures Død“.

„Hr. Bures Død! ... Hr. Bures Død!“ gentoges der straks ivrigt rundt om, mens alle Karlene rejste sig over Ende fra deres halvt liggende Stillinger.

Ane — Hansines rødhaarede Veninde — blev af Pigerne valgt til Forsangerske. Hun sad helt ude paa den yderste Ende af Baaden ligesom en Gallionsfigur og begyndte øjeblikkeligt med en høj, kraftig Røst, hvis lyse Klang mindede om hendes Haars Farve. Hele den øvrige Forsamling sang Omkvædet, i hvilket Pigerne faldt ind med 2den Stemme. Midt paa den sandede Plads stod Tømrer Nielsen